

УДК 330.13

Стратегічне планування як основа формування сучасної стратегії розвитку аграрної сфери

Наталія Овчаренко,

здобувач вищої освіти спеціальності 073 Менеджмент

Миколаївський національний аграрний університет

м. Миколаїв, Україна

Анотація: досліджено дефініцію стратегічного планування, як систему всього різноманіття видів планової діяльності на підприємстві. Зазначено, що ефективному вирішенню завдань стратегічного плану в системі державного регулювання сприяють такі його елементи, як грошово-кредитні й бюджетні регулятори. Доведено, що взаємозв'язок прогнозування і програмування в процесі втілення стратегії проявляється у підтриманні позитивів ефективності відповідної програми.

Ключові слова: стратегічне планування, стратегія, планування, аграрна сфера, розвиток аграрної сфери.

Розвиток стратегічного планування історично поступається іншим альтернативним саморегульованому ринку формам довгострокової ув'язки економічних інтересів. Це зумовило затримку в науковому аналізі його закономірностей, що не сприяє прискоренню економічних перетворень в Україні [3].

В сучасній економічній літературі стратегічне планування трактується неоднозначно. Його розглядають як “систему всього різноманіття видів планової діяльності на підприємстві. Воно включає і є узагальненням довготермінового, середньотермінового, річного, оперативного, функціонального планування”, і як “набір дій і рішень, вжитих керівництвом, які ведуть до розробки специфічних стратегій, призначених для того, щоб допомогти організації досягти своїх цілей”, і як “процес здійснення сукупності систематизованих та взаємоузгоджених робіт по визначенню довгострокових (на певний період) цілей та напрямків діяльності” тощо.

Наведені визначення стратегічного планування розкривають його функціонування, як узагальненої системи чи процесу за цільовим та часовим критеріями, лишаючи поза увагою його генетичний зв'язок з планомірністю, як форми реалізації економічних інтересів власників, у тому числі й у перехідній економіці України. З урахуванням цього стратегічне планування – це форма планомірності, яка сприяє погодженості й реалізації довгострокових

економічних інтересів власників об'єктів господарювання, що відображаються в економічній стратегії і конкретизуються в стратегічних планах.

Ефективному вирішенню завдань стратегічного плану в системі державного регулювання сприяють такі його елементи, як грошово-кредитні й бюджетні регулятори [2]. Останні сприяють реалізації економічних інтересів власників у стратегічному напрямі переважно через сукупний попит, а грошово-кредитні – стимулюючи сукупну пропозицію, пріоритетні напрями відтворення капіталу.

Впровадження стратегії – це результат взаємозв'язку стратегічного планування з елементами системи державного регулювання, який націлений на реалізацію довгострокових економічних інтересів власників [1]. Ефективність втілення стратегії є відношенням такого результату до витрат функціонування елементів системи державного регулювання.

В процесі досягнення очікуваної від стратегії результативності прогнозування є необхідною передумовою програмування. Спрямованість опрацювання програм на виявлення і впровадження напрямку найбільш повної ув'язки економічних інтересів власників, ґрунтується на результатах цільового прогнозування. Взаємозв'язок прогнозування і програмування в процесі втілення стратегії проявляється у підтриманні позитивів ефективності відповідної програми.

Її виконання в повному обсязі та у відповідні терміни передбачає доповнення стратегічним плануванням процесу програмування і опрацювання на основі його результатів стратегічного плану. Відображена в ньому сукупність конкретизованих завдань є орієнтиром для продуктивної реалізації програми в стратегічному напрямі.

Для підтримання конкурентоспроможності економіки стратегічний напрям її реструктуризації передбачає розширення висококваліфікованої частки трудових ресурсів. Необхідність в останній орієнтує стратегію на формування функціонально гнучкої, наукомісткої робочої сили, тобто розширення функцій робітників, їх ротацію та взаємозаміну. Альтернативами стратегічної ув'язки економічних інтересів власників є варіювання обсягу і умов використання робочої сили адекватно напрямам конкурентоспроможного перетворення об'єктів господарювання.

Таким чином, в системі державного регулювання економікою результативність стратегії та віддача від її втілення формують ефективність стратегічного планування. Остання характеризує рівень довгострокової погодженості й реалізації економічних інтересів власників в системі державного регулювання. Отже, ця форма відносин ефективності відповідає стратегічному плануванню і як окремій системі, і як елементу державного регулювання економіки.

Список використаних джерел:

1. Мочарний М. Державне регулювання аграрного виробництва в період трансформації економіки. Л. „Магнолія плюс”; видавець СПД ФО «В.М.Піча», 2022. 430.с.

2. Шиян Н. І. Концептуальні основи економічної діяльності держави в аграрному виробництві. Харк. держ. аграрний університет ім. В. В. Докучаєва. Харків, 2022. 42 с.

3. Poltorak, A., Stamat, V., Sukhorukova, A., Dovgal, I., & Onyshchenko, D. (2024). Strategies for regional disproportion management to restore economic security in the Ukrainian agricultural sector. *Ekonomika APK*, 31(6), 48–58. <https://doi.org/10.32317/ekon.apk/6.2024.48>

Abstract: *the definition of strategic planning as a system of all the variety of types of planned activities at the enterprise is studied. It is noted that the effective solution of the tasks of the strategic plan in the system of state regulation is facilitated by such elements as monetary and budgetary regulators. It is proved that the relationship between forecasting and programming in the process of implementing the strategy is manifested in maintaining the positive aspects of the effectiveness of the corresponding program.*

Keywords: *strategic planning, strategy, planning, agricultural sector, development of the agricultural sector.*

Науковий керівник:

Сухорукова А.Л.,

канд. наук з держ. упр, доцент

кафедри менеджменту та маркетингу,

Миколаївський національний аграрний університет

УДК 336

Сучасний стан оподаткування банківських установ

Віталій Пастушенко,

здобувач вищої освіти спеціальності 072 Фінанси, банківська справа,
страхування та фондовий ринок

Миколаївський національний аграрний університет

м. Миколаїв, Україна

Анотація: *у роботі розглянуто зміни у банківському оподаткуванні в Україні у 2023-2024 роках, досліджено їхні причини та наслідки для фінансової системи.*

Ключові слова: *податковий менеджмент, банківський сектор, податкова система, прибутки банків, податкові ставки.*

Банківський сектор є важливою частиною фінансової системи України, оскільки забезпечує акумулювання та перерозподіл коштів, кредитування економіки та підтримку платіжної інфраструктури.

У 2023 році банківське оподаткування в Україні зазнало змін, спричинених необхідністю фінансової підтримки державного бюджету в умовах війни.